

INTENCIONS DE MISSA DE LA SETMANA

DISSABTE: 16	20h.	NO HI HA MISSA
DIUMENGE: 17	11h. 13h.	esposos Josep Bofill i Engràcia Sabé; difunts família Segura-Romero
DILLUNS: 18	20h.	
DIMARTS: 19	20h.	Difunts família Boo -Turmo
DIMECRES: 20	20h.	Nacho Martínez (10 aniv.)
DIJOUS: 21	20h.	
DIVENDRES: 22	20h.	
DISSABTE: 23	20h.	Maria Rosell Closa.
DIUMENGE: 24	11h. 13h.	Pepita Ribalta vda. Modolell.

ESPAI DE PREGÀRIA

Dilluns dia 18, com cada mes, farem una estona de pregària des de les 19'30h. fins a les 20h. És una pregària guiada amb texts, música i silenci per reflexionar.

REUNIONS

DIJOUS dia 21 a les 10'00h. Grup "Nostra Dona".

CONCERT DIA INTERNACIONAL DE LA MÚSICA

Dijous dia 21 a les 21'00 h. a la l'església.

Amb el Deutsche Schule Barcelona Chor i L'Orfeo Enric Morera.

Col·laboració 3 €.

Col·lecta extra "CÀRITAS CORPUS" s'han recollit 519.25 €, any passat 520.33 €.

Col·lecta extra per a la PARRÒQUIA aquest mes s'han recollit 416.98 €; el mes passat 363.20 €.

FULL INFORMATIU
PARRÒQUIA dels SANTS
Just i Pastor

Sant Just Desvern, 17 de Juny de 2018. N° 24 Bis

CONTRA LA MALA FE: LA BONA FE

"En el llenguatge col·loquial, fem molt sovint l'expressió "bona fe". Diem que algú té bona fe quan fa les coses de cor, tot pensant en els altres i amb la bona intenció de fer-los un bé. Tenir mala fe, en canvi, és actuar cercant intencionalment el mal dels altres.

Volem tractar "la bona fe" com a valor i el contraposem a la mala fe. Hi ha autors que opinen que tenir mala fe consisteix en defensar que les coses són com són i no poden ser d'una altra manera. La realitat és acceptada tal com és i la voluntat humana no pot jugar cap paper. El qui té mala fe és una manera de fugar-se de la realitat i d'evitar el compromís; considera la idea d'un món tot opac, aliè a la voluntat humana, i que l'home l'ha d'acceptar tal com és i resignar-s'hi.

Tenir bona fe, en canvi, és pensar que el món podria ser diferent de com és. L'esforç i el treball dels homes i les dones de voluntat les coses poden canviar-se amb el temps. La bona fe, però, no s'ha de confondre amb la ingenuïtat. Tenir bona fe, no vol dir desconèixer les dificultats, ni el pes de la necessitat, ni les lògiques que mouen els esdeveniments mundans, sinó que consisteix a creure que tot el que veiem, sentim, fem i decidim podria haver estat fet d'una altra manera i que en el futur potser es farà d'una altra manera. La bona fe es relaciona, doncs, amb el valor de l'esperança i també amb el valor de la fe.

El futur és incert. El qui té bona fe creu que el futur no és arbitrari ni casual, sinó que depèn del treball i de la dedicació de les persones. Cada individu sembra el seu futur i cada societat construeix el seu esdevenir. Un individu que té mala fe creu que el futur serà tan negre com el present, perquè, segons ell, res no es pot canviar ni transformar per la voluntat humana. Una persona, en canvi, que tingui bona fe creu que el futur es troba en mans de l'home i que és possible millorar les coses i vetllar perquè la societat del demà sigui més fraterna i més humana que la societat del present.

Segons Aristòtil, l'acció és el procés i també el resultat d'actuar, que és conseqüència d'una decisió. L'ètica i la política, en tant que ciències pràctiques, s'ocupen de les accions. Actuar des de la bona fe vol dir actuar pensant en els altres, en els que ja hi són i en els qui vindran després. La condició de la possibilitat de l'acció humana és, al capdavant, la bona fe. Si hom parteix de la idea que la realitat és com és i no es pot canviar, tampoc no té sentit actuar-hi i esforçar-se per canviar-la. La bona fe ens empeny a obrar, a implicar-nos en el món, a criticar les estructures de maldat que hi ha, i a mirar de deixar un món més digne i més just a les generacions futures”.

(idea de F.Torrallba)

COMENTARIO AL EVANGELIO DE HOY: Mc 4,26-34

A Jesús le preocupaba mucho que sus seguidores terminaran un día desalentados al ver que sus esfuerzos por un mundo más humano y dichoso no obtenían el éxito esperado. ¿Olvidarían el reino de Dios? ¿Mantendrían su confianza en el Padre? Lo más importante es que no olviden nunca cómo han de trabajar.

Con ejemplos tomados de la experiencia de los campesinos de Galilea les anima a trabajar siempre con realismo, con paciencia y con una confianza grande. No es posible abrir caminos al Reino de Dios de cualquier manera. Se tienen que fijar en cómo trabaja él.

Lo primero que han de saber es que su tarea es sembrar, no cosechar. No vivirán pendientes de los resultados. No les han de preocupar la eficacia ni el éxito inmediato. Su atención se centrará en sembrar bien el Evangelio. Los colaboradores de Jesús han de ser sembradores. Nada más.

Después de siglos de expansión religiosa y gran poder social, los cristianos hemos de recuperar en la Iglesia el gesto humilde del sembrador. Olvidar la lógica del cosechador, que sale siempre a recoger frutos, y entrar en la lógica paciente del que siembra un futuro mejor.

Los comienzos de toda siembra siempre son humildes. Más todavía si se trata de sembrar el Proyecto de Dios en el ser humano. La fuerza del Evangelio no es nunca algo espectacular o clamoroso. Según Jesús, es como sembrar algo tan pequeño e insignificante como "un grano de mostaza" que germina secretamente en el corazón de las personas.

Por eso, el Evangelio solo se puede sembrar con fe. Es lo que Jesús quiere hacerles ver con sus pequeñas parábolas. El Proyecto de Dios de hacer un mundo más humano lleva dentro una fuerza salvadora y transformadora que ya no depende del sembrador. Cuando la Buena Noticia de ese Dios penetra en una persona o en un grupo humano, allí comienza a crecer algo que a nosotros nos desborda.

En la Iglesia no sabemos cómo actuar en esta situación nueva e inédita, en medio de una sociedad cada vez más indiferente y nihilista. Nadie tiene la receta. Nadie sabe exactamente lo que hay que hacer. Lo que necesitamos es buscar caminos nuevos con la humildad y la confianza de Jesús.

Tarde o temprano, los cristianos sentiremos la necesidad de volver a lo esencial. Descubriremos que solo la fuerza de Jesús puede regenerar la fe en la sociedad descristianizada de nuestros días. Entonces aprenderemos a sembrar con humildad el Evangelio como inicio de una fe renovada, no transmitida por nuestros esfuerzos pastorales, sino engendrada por él.

José-Antonio Pagola
